25 anys sense Dalí

40 anys del Museu de FigueresL'aspiració màxima de Salvador Dalí era que els seus quadres entressin al Museo del Prado i el seu nom fos un clàssic darrere els grans pintors de la història de l'art, principalment després de Velázquez. No li va valdre haver pintat gratuïtament un quadre amb la néta de Franco, ni els acostaments al règim per tal d'arribar a aconseguir la seva fi. Ultralocal com era, el no de Madrid va fer que la seva ciutat d'origen, Figueres, acollís el Teatre-Museu Dalí, inaugurat l'any 1974. És un museu exhibicionista i teatral, barroc, que trenca amb el minimalisme de la museografia moderna, però que conté tots els elements escenogràfics i artístics per comprendre el mètode paranoicocrític dalinià que tants bons resultats va donar al surrealisme. El museu, en un edifici d'un teatre devastat pel foc, en ruïnes i coronat per una cúpula de vidre, el va reconciliar amb la seva ciutat nadiua i ha cobert de monedes d'or els seus ciutadans.Canvis en la imatge de DalíLa revista Bonart s'ha plantejat en un número monogràfic com ha canviat la imatge de Dalí en els últims 25 anys, després de la seva mort el 1989, i així es va debatre en una taula rodona al museu el passat 5 de setembre. L'obra de Dalí tenia pocs estudis monogràfics. El seu mercat havia estat el de clients aristòcrates europeus amics de Gala o nous rics americans del món dels negocis, de la indústria de Hollywood o de les files de l'espectacle musical, però mai no va entrar a les galeries d'art burgès, tipus Maeght, envoltat d'un sistema autònom de secretaris. L'exposició al Centre Pompidou del 1980 va marcar la primera fita per posar ordre interpretatiu a la seva obra, faltada de mètode i d'estudis seriosos durant molts anys. La segona antològica, duta a terme a Barcelona al Palau de Pedralbes el 1983, marcà nous objectius, així com ho féu el seminari científic dirigit per Jorge Wagensberg el 1985.El Centre d'Estudis DalinisansL'entrada al Centre d'Estudis Dalinians de Félix Fanés i l'empenta posterior que li ha donat Montse Aguer, han fet que Dalí, després del centenari del 2004, amb nombrosa participació d'estudiosos d'aquí i estrangers, tingués un altre lloc en la història de l'art. La seva relació amb la cultura de masses, la seva participació en anuncis publicitaris de televisió i en campanyes de productes i el seu esperit performàtic, l'han situat com a un pioner de la cultura pop i com a una figura pont entre el dadaisme i les accions dels anys 60 i 70. La reinversió dels guanys de la Fundació en obres cabdals de Dalí i la compra de documentació ha estat un encert de criteri en la gestió, mèrit també del seu president, Ramon Boixadors.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/777174-25-anys-sense-dali.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss